

L. LICHTVELD

Reeds een eerste oogopslag wekt de sympathie van het instinct, en alle nader onderzoek wordt slechts een bevestiging daarvan, een zorgvuldig doorproeven van elk der speciale geneugten die de Vreemdeling hier in het schijnbaar-alledaagse ontdekt.

Of denkt gij, dat mij de weekheid van die kelkvormige hals ontgaan kan, die, niet kinderlijk meer, toch als de knop is van een onverwelkbare jeugd, belofte van veel zachtgesproken, donkere woorden en van een volle, weke boezem? Het is alles nog in wording, maar geheel aanwezig en haast overdadig in zijn mildheid, in de overvloed die zich al plooit, waaruit de nek niet kaarsrecht, maar in vriendelijk tegemoetkomen zich zachtjes neigt, trouwhartig, zusterlijk-bezorgd, en toch nog met dat kleine vleugje dat om zelfbehoud te smeken schijnt, en dat juist vertedering teweegbrengt bij al wie heeft ondervonden hoe de liefde wel een helder, maar ook een verwoestend vuur is.

De karaktervastheid van de onderkin, ja, langs heel de as van dit zeer zuivere gezicht, wordt door een zachte liefelijkheid omhuld, dáár, in dat weke langs de kaken, dat zich verbreedt naar volle en gezonde wangen, welke niettemin de kracht versterken van dit vrouwelijke, matriarchaal-tedere, onverwoestbaar tedere, dat opklimt langs de ogen, zich gezet heeft langs de bovenbogen van de ogen — eeuwige gezetenheid van al het vrouwelijke — en dat zich voortzet tot voorbij de oren. Ernstig de mond, met toch een heimelijke glimlach, reeds bewust van zijn vermoedens en begrijpend lang al voordat hij nog wéét. Want zo is kuisheid: wetenschap der ongerepten en ervarenheid van 't ongebruikte; wellust die nog in de knop de heerlijkheden van het bloem-bestaan vermoedt, het zoemen van de bijen hóórt, het prikken van de zonnestralen voelt, en toch nog vóórtdroomt in beslotenheid die wacht op betere dagen en op rijpte. Die zijn sap verzamelt en zijn kleuren voorbereidt. O heiligheid der knoppen en der kleine wijze meiskens!

En welk een vreugde, Vreneli's onklassieke neus! Daarover lachen al de lieve dwaze dingen die ik-zelf ooit deed terwille van die grillig-speelse vormen, die herinneren aan het knipoogje waarmee goden meesterstukken aan de domme mensen overreiken. Was ik een dichter, over zulke neusjes zou ik enkel nog in verzen willen spreken; zo in de trant van:

Glijvlucht langs oneindigheids teer
en glimlachend curvenspel,
waarvan de zin geen, maar de lieflijkheid
ieder begrijpt.
Schelpenvorm en welflicht, vogeltje